

Arrest

nr. 99 418 van 21 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 7 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 oktober 2012 diende verzoeker een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 14 december 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Op 3 januari 2013 wordt deze beslissing ter kennis gebracht.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(...) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 1° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; de aanvraag bevat niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België.

In de aanvraag dd. 26.10.2012 werd als feitelijke verblijfplaats het adres opgegeven: [...]straat 89 te 1180 UKKEL. Dat na woonstcontrole uitgevoerd door de Lokale Politie van UKKEL op 05.12.2012 gebleken is dat betrokkene niet op dit opgegeven adres verblijft. Bijgevolg stemt het in de aanvraag opgegeven adres niet overeen met het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België. Dat betrokkene niet het adres van zijn nieuwe verblijfplaats meedeelde aan onze diensten. Derhalve ontbreekt het bewijs of betrokkene daadwerkelijk en feitelijk in België verblijft. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). (...)”

1.3. Eveneens op 3 januari 2013 wordt verzoeker in kennis gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13sexies), met een inreisverbod van drie jaar.

2. Over de ontvankelijkheid

Waar verwerende partij een exceptie van gebrek aan belang opwerpt voor zover het beroep wordt ingediend tegen *“het betekende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dd. 14 december 2012”*, stelt de Raad vast dat het verzoekschrift uitsluitend gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard.

De opgeworpen exceptie mist derhalve feitelijke grondslag en wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht *“iuncto de motiveringsplicht zoals vevat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“(...) Volledig ten onrechte krijgt verzoeker een beslissing tot onontvankelijkheid van het verzoekschrift conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dat de beslissing als volgt gemotiveerd werd:

(...)

Het dient evenwel benadrukt te worden dat verzoeker wel degelijk verblijft op dit adres.

Dat het inderdaad zo is dat, toen op 5 december jongstleden, de wijkagent langskwam, verzoeker even inkopen was gaan doen, reden waarom hij dan ook op dat moment niet aanwezig was.

Dat dit een schending uitmaakt van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat o.a. bepaalt:

(...)

Dat verzoeker wel degelijk de aanvraag heeft ingediend per aangetekende brief en dat verzoeker wel degelijk het adres van zijn effectieve verblijfplaats heeft vermeld in zijn verzoekschrift.

Dat verzoeker lijdt aan chronische actieve hepatitis B, waarbij de geneesheer uitdrukkelijk benadrukt dat gezien de lange duur van besmetting, een evolutie naar leverkanker mogelijk is.

Dat verzoeker, gezien zijn ziekte, een aanvraag heeft gedaan bij het OCMW van Ukkel; dat uit dit sociaal verslag van het OCMW blijkt dat verzoeker wel degelijk verblijft in bovengenoemd adres

Dat verzoeker zelfs de diensten van het OCMW heeft langsgekregen, die konden vaststellen dat hij daar verblijft, zodanig dat verzoeker dan ook terecht van mening mag zijn dat hij daar ook officieel verblijft, bijvoorbeeld ook voor de diensten van de Dienst Vreemdelingenzaken en van het Gemeentehuis van Ukkel.

Dat deze weigering dan ook een schending uitmaakt van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dat daarnaast dient benadrukt te worden dat dit een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

Dat artikel 3 EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Dat verzoeker niet kan leven met deze onontvankelijkheidsverklaring van het verzoekschrift tot regularisatie om medische redenen, waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs geen (al was het maar beperkte) controle heeft uitgeoefend op verzoekers medische situatie, en een beslissing genomen heeft op basis van een zeer beperkte woonstcontrole.

Dat verzoeker ernstig ziek is en dringend medische hulp nodig heeft.

Dat deze hele situatie erop wijst dat er geen enkele intentie bestaat van de Dienst Vreemdelingenzaken om een zorgvuldige beslissing in casu te nemen.

Dat deze aanvraag veel te ondoordacht geweigerd werd. Dat in de beslissing vermeld staat dat de wijkagent slechts één keer langskwam om verzoekers adres na te gaan.

Dat dit manifest onvoldoende is en niet strookt met de beginselen van behoorlijk bestuur. .

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is. (...)"

3.2. Verzoekers beroep is niet gericht tegen een verwijderingsmaatregel. Een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574). Daar kan nog aan worden toegevoegd dat de bestreden beslissing niet verhindert dat verzoeker opnieuw een aanvraag om verblijfsmachtiging indient op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wat blijkens het administratief dossier ondertussen gebeurd is. Deze aanvraag zal behandeld worden indien verzoeker aantoonbaar een effectieve verblijfplaats in België te hebben en de andere gestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden vervult. De bestreden beslissing verhindert ook niet dat verzoeker een verlenging vraagt van de uitvoeringstermijn van een bevel om het grondgebied te verlaten waaraan hij onderhevig is, dit omwille van zijn medische situatie.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. De in casu relevante bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing is gegrond, luiden als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.(...)

§2 (...)

§3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat; (...).”

3.5. Waar verzoeker betoogt dat hij de in punt 1.1 vermelde aanvraag per aangetekende brief verstuurd en dat deze aanvraag het adres van zijn effectieve verblijfplaats, zijnde “[...]straat 89 te 1180 Ukkel”, vermeldde, dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing dit ook niet betwist. Kernpunt van de bestreden beslissing is dat na de woonstcontrole gebleken is dat verzoeker niet op het aangegeven adres verblijft.

3.6. De bestreden beslissing verwijst naar de woonstcontrole uitgevoerd door de politie van Ukkel op 5 december 2012. Uit het verslag opgesteld door de politie van Ukkel dat aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de politie niet enkel een controle ter plaatse uitvoerde, maar tevens het Rijksregister raadpleegde waaruit blijkt dat verzoeker eruit geschrappt is sedert 18 oktober 2011. Hieruit wordt besloten dat verzoeker reeds langer dan een jaar vertrokken is. Een actueel adres is volgens voormeld verslag niet bekend.

3.7. Verzoeker betoogt dat hij inkopen was gaan doen op het moment van de woonstcontrole door de politie en dat hij wel degelijk op het opgegeven adres verblijft, maar dit bloot betoog kan geen afbreuk doen aan bovenvermelde vaststellingen van de politie van Ukkel, opgenomen in het verslag waarop de bestreden beslissing steunt.

3.8. Uit het verslag van de politie van Ukkel blijkt dat het niet alleen steunt op één plaatsbezoek zodat verzoekers opmerking “*dat de wijkagent slechts één keer langskwam om verzoekers adres na te gaan*” de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen.

3.9. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een attest toe van het OCMW van Ukkel, waarin het OCMW verklaart dat verzoeker sociale hulp ontvangt “*van 13 augustus 2012 tot op heden*”. Het in het attest vermelde adres is “[...]straat 89 te 1180 Ukkel. De Raad merkt vooreerst op dat dit attest dateert van 20 oktober 2012, zijnde anderhalve maand voor de politiecontrole waarnaar de bestreden beslissing verwijst. Verzoeker kan derhalve niet dienstig opwerpen dat dit attest aantoont dat hij op bovengenoemd adres verblijft. Bovendien toont verzoeker met dit attest niet aan dat hij wel degelijk effectief verblijft op het betrokken adres, aangezien hij niet aantoont dat de toekenning van OCMW-steun gepaard ging met een woonstcontrole waaruit bleek dat verzoeker effectief op het betrokken adres verbleef. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij “*zelfs de dienst van het OCMW heeft langskgekregen*”.

3.10. Waar de verzoekende partij tenslotte voorhoudt dat zij “*lijdt aan chronische actieve hepatitis B, waarbij de geneesheer uitdrukkelijk benadrukt dat gezien de lange duur van besmetting een evolutie naar leverkanker mogelijk is*”, wijst de Raad er op dat dit betoog niet relevant is gezien de bestreden beslissing geen uitspraak doet over verzoekers medische situatie.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te

worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA